

Рукоположење у храму Светих апостола у Топчидеру

Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије началствовао је 7. новембра 2021. године светом архијерејском Литургијом у храму Светих апостола Петра и Павла у Топчидеру (фотогалерија).

Саслуживали су Преосвећена господа Епископи далматински Никодим и топлички Јеротеј. Након великог входа, патријарх Порфирије је рукоположио чтеца Србољуба Остојића у чин ђакона.

Тумачећи прочитани део светог Јеванђеља патријарх Порфирије је поучио свештенство и верни народ о смислу чуда описаног у Јеванђељу по Луки: „Наин значи лепота и живот. То је било место свежине, место у које су долазили на неку врсту одмора и предаха људи из Назарета. И ево, у том месту живота, у том месту лепоте и свежине, видимо једну драматичну слику, видимо контраст. С једне стране тужна поворка иде да сахрани дете удовице, која је већ чињеницом да је удовица већ прошла претходно кроз

тугу, кроз жалост због тога што јој је муж умро. И ево сада, онај син који јој је био утеха и по свој прилици нека врста наде за будући живот и он је умро. У том дакле месту, које се зове Наин, место живота, у месту лепоте и свежине, без обзира што је оно спољашње тако саткано, реалност људска јесте реалност смрти, реалност пролазности, реалност туге, бола и уздисања. Са друге, пак, стране, видимо Господа који у својој пратњи има своје ученике, апостоле, и који је извор живота, који сведочи и проповеда живот и то не само биолошки живот који има свој почетак и крај, не само живот који је искуство пролазног света, него проповеда, сведочи и дарује живот вечни“.

„Апостол и јеванђелист Лука је хтео да покаже историјску димензију живота Господа Исуса Христа, да покаже да Син Божји, наша вера у њега, није напосто нека апстрактна теорија, идеја, идеологија, философија, а и да јесте најбоља могућа, она би била само једна од постојећих људских творевина, једна од философија и наука антропоцентричних, наука по човеку. Апостол и јеванђелист Лука хоће да покаже да ништа није из живота Христовог фикција и да не постоји оно што наш чека тамо негде у другом будућем веку и свету, а да није доступно нама људима као предокус, али истинска и права реалност, реалност не само о којој можемо само да мислимо, него реалност у којој и можемо и морамо и позвани смо да учествујемо“, појаснио је патријарх Порфирије разлог зашто је апостол Лука придао важност приказивању историјских чињеница које је Господ Христос чинио.

„Овај догађај, у којем Господ, буди из сна, називајући смрт сном и на другим местима у Јеванђељу, хоће да покаже да без обзира на то у ком месту живимо, да ли је то место свежина и да ли се то место назива место живота, сами себе, по себи, људским својим силама. ми смо само тужна поворка која испраћа из овога света једнога по једнога“, истакао је Патријарх наглашавајући:

„Са друге стране – љубав Божја, са друге стране – Сам Бог који јесте љубав, Он је дошао и остао са нама и међу нама као Извор живота, као Носилац живота, као Дародавац живота. Пре свега силом своје љубави, Он побеђује смрт. Побеђује смрт не само као биолошку чињеницу и не само као последицу греха отуђења човека од Бога, његове аутономизације, помисли да може без Бога која га је одвела у смрти. Господ побеђује смрт не само као резултат греха, него побеђује смрт као пролазност, као стварност, чини од онога што је створено капацитетом који може да учествује у нествореном и да тако постане парадоксално, надумно, надлогично, бескрајан. Чини од човека, који има свој почетак и самим тим по својој природи и свој крај, да може бити

бесконачан и ка напред и ка назад, и ка почетку и ка крају. Чини човека да све оно што је њему логично, што је рационално, што је самим тим ограничено постане надлогично, надумно и самим тим неограничено“.

Беседу Патријарха српског г. Порфирија доносимо у целини:

У име Оца и Сина и Светога Духа. Браћо и сестре, чули смо одломак из Јеванђеља по Луки у којем је описано чудо, једно од многих чуда, али опет само неколико је било сличних овом чуду, а то је да је Господ дошавши у град Наин подигао из сна једнога младића који је већ био умро. Град Наин је мало насеље које се налази у подножју горе Тавор, оне горе где се Господ преобразио, а у близини града Назарета. Наин значи лепота и живот. И то је било место свежине, место у које су долазили на неку врсту одмора и предаха људи из Назарета.

И ево, у том месту живота, у том месту лепоте и свежине, видимо једну драматичну слику, видимо контраст. Са једне стране иде тужна поворка, поворка која иде да сахрани дете удовице, која је већ чињеницом да је удовица прошла претходно кроз тугу, кроз жалост, због тога што јој је муж умро. И ево сада, онај син који јој је био утеха и по свој прилици нека врста наде за будући живот и он је умро у том, дакле, месту које се зове Наин, месту живота, у месту лепоте и свежине, без обзира што је оно спољашње тако саткано од реалности људске, а то јесте реалност смрти, реалност пролазности, реалност туге, бола и уздисања. Са друге, пак, стране видимо Господа који у својој пратњи има своје ученике, апостоле, и који је извор живота, који сведочи и проповеда живот, и то не само биолошки живот који има свој почетак и крај, не само живот који је искуство пролазног света, него проповеда, сведочи и дарује живот вечни.

Апостол и јеванђелист Лука је једини, од четворице Јеванђелиста, који је забележио овај догађај из земаљског живота Сина Божјег, чиме је хтео да покаже историјску димензију живота Господа Исуса Христа, да покаже да Син Божји, наша вера у њега, није напросто нека апстрактна теорија, идеја, идеологија, философија, а и да јесте и најбоља могућа, она би била само једна од постојећих људских творевина, једна од философија и наука антропоцентричних, наука по човеку. Апостол и јеванђелист Лука хоће да покаже да ништа није из живота Христовог фикција и да не постоји оно што наш чека тамо негде у другом будућем веку и свету а да није доступно нама људима као предокус, предокус, али истинска и права реалност не само о којој можемо да мислимо, него реалност у којој и можемо и морамо и позвани смо да учествујемо.

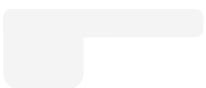
Отуда и овај догађај у којем Господ буди младића из сна. Називајући смрт сном и на другим местима у Јевнађељу, он хоће да покаже да без обзира на то у ком месту живимо, да ли је то место свежина и да ли се то место назива местом живота, сами себе, по себи, људским својим силама, ми смо само поворка, тужна поворка која испраћа из овога света једнога по једног. Са друге стране љубав Божја, са друге стране Сам Бог који јесте љубав, Он је дошао и остао са нама и међу нама као Извор живота, као Носилац живота, као Дародавац живота. Пре свега, силом своје љубави Он побеђује смрт. Побеђује смрт не само као биолошку чињеницу и не само као последицу греха отуђења човека од Бога, његове аутономизације, помисли да може без Бога која га је одвела у смрти. Дакле, Господ побеђује смрт не само као резултат греха, него побеђује смрт као пролазност, као стварност, чини од онога што је створено капацитетом који може да учествује у Нествореном и да тако постане парадоксално, надумно, надлогично, бескрајан. Чини од човека, који има свој почетак и самим тим по својој природи и свој крај, да може бити бесконачан и ка напред и ка назад, и ка почетку и ка крају. Чини човека да све оно што је њему логично, што је рационално, што је самим тим ограничено, постане надлогично, надумно и самим тим неограничено.

Исти, дакле, апостол и јеванђелист Лука био је лекар и засигурно је поштовао правила и технике медицине, то јест, правила и технике, методологију науке. Стога би било логично да он није неко ко превише поклања пажње нечему што надилази логику, а камоли таквом догађају за који се оупште реч логика и надлогика не може уопште везивати, догађају као што је устајање из мртвих. Али, ево, апостол и јеванђелист Лука показује да оно што је човеку немогуће, у ономе у чему је он ограничен, то му постаје вером и љубављу и

надом, животом у Христу, и те како могуће. Постаје достижно сада и овде.

И зато, браћо и сестре, описујући догађај васкрсавања удовичниног сина јеванђелист и апостол Лука хоће да покаже шта је то Алфа и Омега, шта је почетак и крај, који је смисао нашега живота. Одакле тај смисао извире? Тај смисао извире из победе над смрћу из Васкрсења, из васкрсавања из мртвих, из вечнога живота, из будућег века. Отуда и мера и мерило сваке наше мисли, сваке речи, сваког поступка, не може бити ништа друго, ништа мање, а веће и не постоји, од саме тајне Васкрсења Христовог, и у Њему и Њим нашега васкрсења.

Из те перспективе меримо себе и своје поступке, али у том светлу, у том огледалу, огледамо и меримо и сваку другу вредност, свако друго достигнуће било кога човека, било које идеје и било које идеологије. И више пута сам говорио да из тог разлога често ћемо бити несхваћени, често ћемо бити одбацивани, често наши поступци неће бити прихватани, јер овај свет хоће логику, хоће рацио, хоће да све функционише по природним правилима и законима, а ево у данашњем одломку јеванђелиста Лука нас подсећа да је у Христу смрт побеђена, да у Њему добијамо живот вечни и да је отуда – без обзира на све спољашње околности у којима живимо и са којима се сусрећемо – радост, нада, оптимизам. Оно чиме живимо и оно што сведочимо свету – и позивамо и тај свет који, како рекох, често нас неће прихватати и често наше вредности неће бити у сагласју са њим – оно дакле што сведочимо јесте Распети и Васкрсли Христос Господ, али и своје васкрсење и васкрсење свакога човека и читавог света у Њему. Тим васкрсењем, радошћу која из њега происходи, оптимизмом који нас испуњава, ентузијазмом и надом који су оквири нашега живота, нека би Господ дао да носећи то у себи славимо Њега и сведочимо Њега пред читавим светом. Славимо Га славом Оца и Сина и Светога Духа сада и увек и у векове векова. Амин.

????? ???? ?? ??????????? ??? Instagram.

